DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

Warszawa, 28 grudnia 1953 r. | Nr 23 | Poz. 208—221

TREŚĆ:

208.

ZARZĄDZENIE Nr 304 MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 16 listopada 1953 r.

w sprawie zasad stosowania ulgowych norm pracy w okresie rozruchu produkcji,

(L. dz. XIII/2/8436/53)

W wykonaniu postanowień uchwały Prezydium Rządu Nr 327/53 z dnia 29 kwietnia 1953 r. w sprawie norm pracy i wzmocnienia dyscypliny płac oraz w celu zapewnienia mobilizującej roli norm w okresie rozruchu produkcji — w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa Ceramiki i Pokrewnych Zawodów w Polsce zarządza się, co następuje:

§ 1. Stosowanie przejściowo ulgowych norm dopuszcza się:

1. W warsztatach w przypadku:
a) uruchomienia produkcji w nowopowstałym warsztacie,
b) zmiany organizacji pracy przy przejściu na produkcję potokową, jeżeli zmiana ta w sposób zasadniczy zmienia system wykonywania prac (proces produkcyjny),
c) zmiany asortymentu lub metod produkcji masowej lub wielkoseryjnej,
d) wprowadzenia do ruchu nowych dotychczas nie stosowanych urządzień.

2. Na budowach w przypadku zasadniczych zmian w systemie wykonywania prac wywołanych wprowadzeniem:
a) nowych dotychczas nie stosowanych rodzajów maszyn, sprzętu lub narzędzi,
b) nowych materiałów lub konstrukcji dotychczas nie stosowanych,
c) nowych metod wykonawstwa.

3. Użyte w ust. 1 określenie „warsztaty" oznacza wszelkie warsztaty i zakłady produkcji pomocniczej posiadające własny plan produkcyjny i pracujące na własnym rozrachunku gospodarczym (np. stolarnie, betoniarnie, warsztaty ślusarsko-kowalskie, bazy sprzętu), a określenie „budowa" oznacza poza robotami budowlano-montażowymi podręczne warsztaty na budowie będące częścią zagospodarowania placu budowy (nieposiadające własnego planu produkcyjnego i nie pracujące na rozrachunku gospodarczym).

4. Stosowanie ulgowych norm w przypadkach niewymienionych w ust. 1 i w ust. 2 jest niedopuszczalne.

§ 2. 1. Normy ulgowe określa się przez zastosowanie współczynników do norm pracy, obniżających normy ilościowe (wyrobu) lub podwyższających normy czasu i stawki jednostkowe, które będą obowiązywały po zakończeniu rozruchu.

2. Współczynniki ustalające normy ulgowe mogą być stosowane wyłącznie do norm pracy ustalonych dla budowy lub warsztatu przy założeniu pełnego ruchu i o ile normy te są ustalone przy pomocy jednego z następujących sposobów:
1) przy pomocy chronometrażu i fotografii dnia roboczego,
2) na podstawie obliczeń opartych na normatywach,
3) przez stacje technicznego normowania pracy,
4) na podstawie danych określonych charakterystykami maszyn oraz próbnej pracy urządzeń.

§ 3. 1. Normy ulgowe dla nowo — uruchamianych warsztatów mogą być wprowadzone tylko w drodze zarządzenia Ministra Budownictwa Miast i Osiedli na wniosek dyrektora centralnego zarządu, zaopiniowany przez Główną Komisję Norm Pracy.

2. W pozostałych przypadkach wymienionych w § 1 ust. 1 i ust. 2 normy ulgowe mogą być wprowadzone zarządzeniem dyrektora centralnego zarządu, na wniosek dyrektora przedsiębiorstwa (zjednoczenia), któremu warsztat lub budowa podlega, zaopiniowany przez „Branżową Komisję Norm Pracy".

§ 4. 1. Normy ulgowe dla nowo-uruchomionych warsztatów lub przy całkowitej zmianie asortymentu w warsztacie, mogą być wprowadzone na okres do 6 miesięcy, a w pozostałych przypadkach wymienionych w zarządzeniu na okres do 3-ch miesięcy.

2. W wyjątkowych, specjalnie uzasadnionych przypadkach okresy powyższe mogą być przedłużone przez Ministra Budownictwa Miast i Osiedli za zgodą Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

3. Normy ulgowe mogą być wprowadzane zarządzeniem dyrektora centralnego zarządu (zgodnie z § 3 ust. 2) tylko na okres do jednego miesiąca.

§ 5. 1. Wnioski o wprowadzeniu norm ulgowych powinny zawierać:
1) szczegółowe uzasadnienie konieczności ich wprowadzenia,
2) zasięg i okres stosowania norm ulgowych,
3) wysokość współczynników obniżających normy ilościowe (wyrobu) lub zwiększających normy czasu i uzasadnienie tej wysokości,
4) środki organizacyjno-techniczne zabezpieczające możliwość zmiany współczynników oraz ściśle terminy zmiany współczynników, tak by ustalone przejście na pełne normy nastąpiło w określonym terminie.

2. Wprowadzenie norm ulgowych przed wydaniem zarządzenia Ministra Budownictwa i Miast i Osiedli lub dyrektora centralnego zarządu jest niedopuszczalne.

§ 6. W zarządzeniach wprowadzających normy ulgowe powinny być ustalone:
1. Zasięg i okres stosowania norm ulgowych.
2. Wysokość współczynników, obniżających normy ilościowe (wyrobu) lub podwyższających normy czasu.
3. Środki organizacyjno-techniczne, zabezpieczające możliwość zmiany współczynników oraz ścisłe terminy ich zmiany, tak by ustalone przejście na pełne normy nastąpiło w określonym terminie.

§ 7. 1. Kierownik warsztatu lub kierownik robót w porozumieniu z radą zakładową przed wprowadzeniem norm ulgowych powinien zapewnić robotnikom dokładne informacje o warunkach i czasie stosowania ulgowych norm, oraz podać sposób przejścia na normy pełne.

2. Niezależnie od podania pełnych informacji o warunkach wprowadzenia norm ulgowych kierownik warsztatu lub kierownik robót ma obowiązek powiadomić robotników o każdej zmianie współczynników.

§ 8. 1. Warsztaty lub budowy, które w chwili wejścia w życie zarządzenia stosują normy rozruchowe powinny w terminie do dnia 15 grudnia 1953 r. złożyć uzasadnione wnioski do Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli — Departament Zatrudnienia i Płac, o stosowanie norm ulgowych lub propozycje przejścia na pełne normy.

2. Odpowiednie zarządzenia powinny być wydane w ciągu 2-ch tygodni od czasu złożenia wniosków.

3. Dalsze stosowanie norm ulgowych może mieć miejsce tylko po wydaniu odpowiedniego zarządzenia przez Ministra lub dyrektora centralnego zarządu.

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 20 listopada 1953 r.

Minister **R. Piotrowski**

209.

ZARZĄDZENIE Nr 312

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 3 grudnia 1953 r.

w sprawie ewidencjonowania, badania i rozliczeń dodatkowych kosztów robót budowlano-montażowych w okresie zimowym 1953/54.

(L. dz. SWKCiU/110/53)

W związku z zarządzeniem Nr 141 Prezesa Rady Ministrów z dnia 14 października 1953 r. w sprawie ewidencjonawania i badania kosztów robót budowlano-montażowych wykonywanych w okresie zimowym 1953/54 (Monitor Polski Nr A-98, poz. 1352) oraz zarządzeniem Nr 262 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 5 września 1953 r. w sprawie budownictwa zimowego (Dz. Urz. Min. Bud. MiO Nr 17, poz. 160) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Dyrektorzy zjednoczeń budownictwa miejskiego wyznaczą w terminie do dnia 10 grudnia 1953 r. po jednej budowie w każdym zjednoczeniu, na której prowadzone będzie ewidencjonowanie i badanie rzeczywistych dodatkowych kosztów robót budowlano-montażowych wykonywanych w okresie zimowym 1953/54 zgodnie z instrukcją w sprawie ewidencjonowania i badania dodatkowych kosztów robót budowlano-montażowych wykonywanych w okresie zimowym 1953/54 stanowiącą załącznik do zarządzenia Prezesa Rady Ministrów cytowanego na wstępie.

2. Budowy, o których mowa w ust. 1 powinny być wyznaczone w sposób zapewniający objęcie badaniem asortymentów robót wyszczególnionych w zał. 1 do instrukcji (Nr asortymentów 21—29) w ramach działalności danego zjednoczenia.

3. Do badania dodatkowych kosztów robót zimowych należy w miarę możności wyznaczać budowy na których prowadzone są już badania kosztów własnych zgodnie z zarządzeniem Nr 215 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 11 września 1953 roku w sprawie kwartalnej kontroli kosztów własnych na wybranych budowach (Dz. Urz. Min. Bud. M. i O. Nr 16, poz. 154).

§ 2. 1. Ewidencję dodatkowych kosztów robót zimowych prowadzi poza księgową metodą pion finansowo-księgowy zjednoczenia sprawującego nadzór nad wyznaczoną budową na podstawie dokumentów opracowanych wg przepisów ust. 1 § 1 niniejszego zarządzenia.

2. Celem zapewnienia dokładności badań oraz ewidencji dodatkowych kosztów robót zimowych — dyrektorzy zjednoczeń wyznaczą imiennie w terminie do dnia 10 grudnia 1953 r. po dwóch pracowników — jeden z pionu technicznego, drugi z pionu finansowo-księgowego odpowiedzialnych za:
1) prawidłowe kwalifikowanie nakładów zaliczanych do grupy kosztów dodatkowych robót zimowych.
2) dokonywanie zestawień i przesyłanie ich drogą służbową do centrali Ministerstwa zgodnie z postanowieniem § 3 zarządzenia.

§ 3. 1. Z przeprowadzonych badań dodatkowych kosztów robót zimowych należy opracować zestawienia dodatkowych kosztów robót zimowych, a mianowicie:
1) zestawienie miesięczne — w terminie do dnia 10 każdego następnego miesiąca,
2) zestawienie zbiorcze — za cały okres zimowy 1953/54 obejmujący miesiące: grudzień z roku 1953, oraz styczeń, luty i marzec z roku 1954 — w terminie do dnia 20 kwietnia 1954 roku.

2. Zestawienia powyższe powinny być sporządzone w trzech jednobrzmiących egzemplarzach z których jeden przesyła się (przez właściwy centralny zarząd) do Departamentu Księgowości Ministerstwa drugi do Biura Norm Kosztorysowych przy Urzędzie Rady Ministrów, a trzeci pozostawia się w aktach przedsiębiorstwa.

3. Koszty robót przygotowawczych do pogotowia zimowego należy wyodrębnić i ująć w jednym zestawieniu za m-c grudzień 1953 roku łącznie z kosztami robót zimowych.

§ 4. 1. Zobowiązuje się Departament Księgowości do sprawowania nadzoru nad prawidłowością i terminowością ewidencyjnego ujęcia dowodów dotyczących kosztów robót zimowych.

2. Główni księgowi zjednoczeń i centralnych zarządów są bezpośrednio odpowiedzialni za prawidłowość ewidencji zgodnie z przepisami zarządzenia i za terminowe składanie zestawień, o których mowa wyżej.

§ 5. Zespół Norm Kosztorysowych resortu roztoczy opiekę nad prawidłowym prowadzeniem badań dodatkowych kosztów robót zimowych, oraz przydatnością nadsyłanych zestawień do celu analizy i ustaleń wysokości tych kosztów.

§ 6. Dodatkowe koszty robót budowlano-montażowych wykonywanych w okresie zimowym 1953/54 — do czasu generalnego unormowania tej sprawy odpowiednim zarządzeniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego — należy rozliczać według przepisów zarządzenia Nr 63 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 27 marca 1953 roku w sprawie pokrywania dodatkowych kosztów robót budowlano-montażowych wykonywanych w okresie zimowym 1952/53 (Dz. Urz. Min. Bud. MiO Nr 5, poz. 62).

§ 7. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 grudnia 1953 r.

Minister **R. Piotrowski**

210.

ZARZĄDZENIE Nr 314

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 3 grudnia 1953 r.

w sprawie uregulowania w Ministerstwie Budownictwa Miast i Osiedli niektórych zagadnień kompetencyjnych dotyczących planowania i sprawozdawczości.

(L. dz. D.I/4/4804/53)

W celu ustalania właściwości kompetencyjnych jednostek organizacyjnych części departamentalnej Ministerstwa i funkcjonalnych centralnych zarządów w zakresie planowania i sprawozdawczości zarządza się, co następuje:

§ 1. Następujące zagadnienia z zakresu działania Centralnego Zarządu Sprzętu i Mechanizacji Budownictwa Miejskiego obejmuje Departament Głównego Mechanika i Energetyka:
1) analizowanie sprawozdań Centralnych Warsztatów Sprzętu Budownictwa Miejskiego w części produkcyjnej kapitalnych i średnich remontów, z pracy obrabiarek, z wykonania planu produkcji według ilości i wartości w powiązaniu z danymi, dotyczącymi zatrudnienia i czasu pracy, które dostarczy Departament Zatrudnienia i Płac;

2) opracowanie ogólnych wytycznych w zakresie planowania i sprawozdawczości dla Biura Konstrukcyjno-Technicznego Sprzętu Budownictwa Miejskiego.

§ 2. 1. Ustalanie w planach kwartalno-miesięcznych zadań produkcyjnych Przedsiębiorstwa Robót Zmechanizowanych Budownictwa Miejskiego należy do Departamentu Planowania działającego w porozumieniu z Departamentem Produkcji Podstawowej i Departamentem Głównego Mechanika i Energetyka.

2. Wytyczne w sprawię zagadnień normatywnych dotyczących planowania i sprawozdawczości Przedsiębiorstwa Robót Zmechanizowanych Budownictwa Miejskiego opracowywać będzie Departament Głównego Mechanika i Energetyka — w uzgodnieniu z Departamentem Planowania i Departamentem Techniki.

§ 3. Analiza sprawozdań z wykonania planu przewozu ładunków, ze stanu i eksploatacji własnego taboru kolejowego, rzecznego i urządzeń transportowych oraz w zakresie transportu samochodowego należeć będzie do Centralnego Zarządu Transportu Budownictwa Miejskiego.

§ 4. Analizowanie całości sprawozdań Przedsiębiorstwa Zaopatrzenia Sprzętowego z obrotu bilansowanym sprzętem, urządzeniami i materiałami pomocniczymi należyć będzie do Departamentu Inwestycji.

§ 5. Następujące zagadnienia planowania i sprawozdawczości pomocniczych zakładów interwencyjnych wchodzących w skład wszystkich przedsiębiorstw resortu (również przedsiębiorstwa nadzorowane przez Centralne Zarządy: Robót Inżynieryjnych i Robót Instalacyjnych Budownictwa Miejskiego, Centralny Zarząd Budownictwa Wojskowego oraz Zarząd Budowlanych Przedsiębiorstw Powiatowych) obejmuje Departament Produkcji Pomocniczej w zakresie:

1) ustalania wszystkich podstawowych wskaźników techniczno-ekonomicznych interwencyjnej produkcji pomocniczej w porozumieniu z Departamentami funkcjonalnymi oraz Departamentem Planowania.
2) analizowania sprawozdań z produkcji i sprzedaży pomocniczej produkcji interwencyjnej.

§ 6. Zagadnienia związane z awariami (ujęte w zaleceniu Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dn. 4.V.49 r. Znak TE/ML/52/1 w sprawie zapobiegania awariom w przemyśle oraz w piśmie Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Departamentu Techniki z dn. 10.IV.53 r. Znak To-9 C-3-55 w sprawie sprawozdawczości awaryjnej) jak — analizowanie sprawozdań, sporządzanie zestawień zbiorczych, walka z awariami przez ustalenie wytycznych w sprawie zapobiegania awariom obejmują następujące jednostki funkcjonalne w zakresie:

1) Departament Głównego Mechanika i Energetyka — awarie sprzętu budowlanego, obrabiarek i urządzeń warsztatowych wynikłe wskutek braku dozoru, źle przeprowadzonego remontu, niewłaściwej obsługi, umyślnego uszkodzenia,
2) Departament Techniki — awarie, wynikłe wskutek pożarów, katastrofalnych opadów atmosferycznych, powodzi,
3) Departament Nadzoru Budowlanego — awarie spowodowane katastrofami budowlanymi (poza wymienionymi w pkt. 2),
4) Departament Inwestycji — awarie maszyn instalowanych, w trakcie wykonywania inwestycji,
5) Departament Produkcji Pomocniczej — awarie maszyn przemysłowych zakładów produkcji przemysłowej (wydzielonej i niewydzielonej),
6) Centralny Zarząd Transportu Budownictwa Miejskiego — awarie środków transportowych całego resortu,
7) do Departamentu Planowania należyć będzie koordynacja wewnątrz resortu, wszystkich spraw awaryjnych zaś do Departamentu Techniki — reprezentacja resortu w sprawach awaryjnych na zewnątrz resortu.

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 10 grudnia 1953 r.

Minister R. Piotrowski

211.

ZARZĄDZENIE Nr 315

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 2 grudnia 1953 r.

w sprawie powołania Komisji Oceny Projektów Inwestycyjnych przy Centralnym Zarządzie Budownictwa Wojskowego.

(L. dz. GM/3/10703/53)

W uzupełnieniu zarządzenia Nr 25 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 4 kwietnia 1951 r. w sprawie powołania Komisji Oceny Projektów Inwestycyjnych resortu Ministra Budownictwa Miast i Osiedli (Dz. Urz. Min. Bud. M. i O. Nr 3, poz. 25) zmienionego zarządzeniem Nr 41 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 14 kwietnia 1952 r. (Dz. Urz. Ministra Budownictwa Miast i Osiedli Nr 5, poz. 47) i zarządzeniem Nr 139 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 22 czerwca 1953 r. (Dz. Urz. Min. Bud. M. i O. Nr 11, poz. 118) zarządza się, co następuje:

§ 1. Powołuje się przy Centralnym Zarządzie Budownictwa Wojskowego Komisję Oceny Projektów Inwestycyjnych, zwaną dalej KOPI, w składzie przewodniczący i 4 członków.

Dyrektor Centralnego Zarządu Budownictwa Wojskowego wyznaczy w uzgodnieniu z Dyrektorem Departamentu Inwestycji z pośród własnych pracowników lub pracowników innych jednostek Ministerstwa mających doświadczenie i wiadomości fachowe w zakresie koniecznym dla oceny dokumentacji projektowo-kosztorysowej członków KOPI w ilości ustalonej wyżej oraz zastępców w ilości zależnej od potrzeby.

§ 2. Do KOPI przy Centralnym Zarządzie Budownictwa Wojskowego stosuje się odpowiednio przepisy powołanego na wstępie zarządzenia Nr 25 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli ze zmianami wynikającymi z postanowień: a) uchwały Nr 52/53 Rady Ministrów z dnia 10 stycznia 1953 r. zmieniającej uchwałę Nr 36 z dnia 24 stycznia 1951 r. w sprawie trybu powołania Komisji Resortowych i wynagrodzenia za udział w posiedzeniach (Monitor Polski Nr A-4, poz. 42) i b) uchwały Nr 559/53 Prezydium Rządu z dnia 27 lipca 1953 r. w sprawie zasad sporządzania i zatwierdzania dokumentacji projektowo-kosztorysowej dla inwestycji oraz przepisy Regulaminu Pracy Komisji Oceny Projektów Inwestycyjnych Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli, stanowiącego załącznik do powyższego zarządzenia.

§ 3. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 czerwca 1953 r.

Minister R. Piotrowski

212.

ZARZĄDZENIE Nr 316

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 2 grudnia 1953 r.

w sprawie powołania Komisji Oceny Projektów Inwestycyjnych przy Centralnym Zarządzie Robót Inżynieryjnych.

(L. dz. GM/10703/53)

W uzupełnieniu zarządzenia Nr 25 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 4 kwietnia 1951 r. w sprawie powołania Komisji Oceny Projektów Inwestycyjnych resortu Ministra Budownictwa Miast i Osiedli (Dz. Urz. Min. Bud. M. i O. Nr 3, poz. 25) zmienionego zarządzeniem Nr 41 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 14 kwietnia 1952 r. (Dz. Urz. Min. Bud. M. i O. Nr 5, poz. 47) i zarządzeniem Nr 139 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 22 czerwca 1953 r. (Dz. Urz. Min. Bud. M. i O. Nr 11, poz. 118) zarządza się, co następuje:

§ 1. Powołuje się przy Centralnym Zarządzie Robót Inżynieryjnych Budownictwa Miejskiego Komisję Oceny Projektów Inwewestycyjnych zwaną dalej KOPI, w składzie: przewodniczący i 5 członków.

Dyrektor Centralnego Zarządu Robót Inżynieryjnych wyznaczy w uzgodnieniu z Dyrektorem Departamentu Inwestycji z pośród własnych pracowników lub pracowników innych jednostek Ministerstwa mających doświadczenie i wiadomości fachowe w zakresie koniecznym dla oceny dokumentacji projektowo-kosztorysowej członków KOPI w ilości ustalonej wyżej oraz zastępców w ilości zależnej od potrzeby.

§ 2. Do KOPI przy Centralnym Zarządzie Robót Inżynieryjnych stosuje się odpowiednio przepisy powołanego na wstępie zarządzenia Nr 25 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli ze zmianami wynikającymi z postanowień: a) uchwały Nr 52/53 Rady Ministrów z dnia 10 stycznia 1953 r. zmieniającej uchwałę Nr 36 z dnia 24 stycznia 1951 r. w sprawie trybu powoływania komisji resortowych i wynagradzania za udział w posiedzeniach (Monitor Polski Nr A-4, poz. 42) i b) uchwały Nr 559/53 Prezydium Rządu z dnia 27 lipca 1953 r. w sprawie zasad sporządzania i zatwierdzania dokumentacji projektowo-kosztorysowej dla inwestycji, oraz przepisy regulaminu prac Komisji Oceny Projektów Inwestycyjnych Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli, stanowiącego załącznik do powyższego zarządzenia.

§ 3. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 marca 1953 r.

Minister R. Piotrowski

213.

ZARZĄDZENIE Nr 318

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 30 listopada 1953 r.

w sprawie analizy kosztów i fakturowej wartości produkcji budowlanej.

(L. dz. D.VI/D/2914/53)

W celu wzmocnienia nadzoru nad gospodarnością produkcji budowlanej — zarządza się, co następuje:

§ 1.1. Wprowadza się instrukcję w sprawie analizy kosztów i fakturowej wartości produkcji budowlanej, stanowiącą załącznik do zarządzenia.

2. Instrukcja obowiązuje w przedsiębiorstwach nadzorowanych przez Centralne Zarządy Budownictwa Miejskiego: Warszawa, Śląsk, Południe, Północ, Zachód, Centralny Zarząd Robót Instalacyjnych, Centralny Zarząd Robót Inżynieryjnych, Centralny Zarząd Budownictwa Wojskowego i Zarząd Budowlanych Przedsiębiorstw Powiatowych.

§ 2. Dyrektorzy centralnych zarządów wydadzą polecenia niezbędne do zapewnienia ciągłej kontroli ścisłego przestrzegania instrukcji.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 grudnia 1953 r.

Minister R. Piotrowski

Załącznik do zarządzenia Ministra Budownictwa Miast i Osiedli Nr 318 z dnia 30 listopada 1953 r.

INSTRUKCJA

w sprawie analizy kosztów i fakturowej wartości produkcji budowlanej.

Rozdział I.

Przedmiot analizy.

§ 1. Przedmiotem analizy są koszty i wartość fakturowa obiektu budowlanego.

W rozumieniu instrukcji obiekt oznacza budowlę (urządzenie), która ma odrębny kosztorys, albo odrębny preliminarz kosztów, lub też stanowi odrębną pozycję kosztorysu generalnego.

Rozdział II.

Podstawa analizy.

§ 2. Podstawowym materiałem do analizy kosztów i fakturowej wartości obiektu budowlanego jest prawidłowo sporządzono zestawienie „Analizy kosztów i fakturowej wartości produkcji budowlanej", stanowiące załączniki do instrukcji.

§ 3. Zestawienie, o którym mowa w § 2 instrukcji sporządza dział księgowości przedsiębiorstwa. Materiałem stanowiącym podstawę do wypełnienia wzoru, są jedynie wymienione poniżej dokumenty i zarządzenia księgowe. Sposób wypełniania wzoru jest następujący:

Dział I „Koszty budowy" — stanowi sumę pozycji a) i pozycji b).

Poz. a „Koszty produkcji siłami własnymi" — wypełnia się na podstawie analitycznych kart konta 151.

Poz. b Koszty produkcji podwykonawców" — ustala się na podstawie kart analitycznych konta 191 „Koszt własny podwykonawców z uwzględnieniem (dodaniem nieksięgowanych faktur za drugą połowę miesiąca, w części dotyczącej robót podwykonawców, pomniejszonej o 1%.

Dział II „Wartość produkcji" — stanowi sumę pozycji a) i pozycji b).

Poz. a „produkcja siłami własnymi" — ustala się w oparciu o następujące wyliczenie: sumy księgowane na analitycznych kontach sprzedaży „Sprzedaż produkcji wykonanej siłami własnymi" + wartość faktur za drugą połowę miesiąca w części dotyczącej sił własnych + protokóły zastępcze (robót w toku).

Poz. b „produkcja podwykonawców" — wypełnia się na podstawie kart analitycznych konta 191 „Sprzedaż robót podwykonawców" + nieksięgowane faktury na drugą połowę miesiąca, w części dotyczącej podwykonawców.

Dział III. „Wynik — Akumulacja".

Poz. a „na produkcji siłami własnymi".

Poz. b „na produkcji podwykonawców — stanowią różnicę między poszczególnymi pozycjami Dz. I i Dz. II. Wynik ujemny należy wpisać na czerwono.

Wskaźniki oblicza się wg schematu podanego we wzorze.

Dział IV „Analiza kosztów produkcji siłami własnymi" — wypełnia się na podstawie kart analitycznych konta — 151 w przekroju elementów kalkulacyjnych.

W pozycji dodatkowej „Porównanie wartości produkcji z B-1" wykazuje się różnicę między księgowością a sprawozdaniem B-1 za okres od początku roku do końca miesiąca sprawozdawczego.

Sposób wypełniania pozycji podanych na odwrotnej stronie, dotyczących struktury przerobu siłami własnymi — nie wymaga wyjaśnień.

§ 4. Zobowiązuje się kierownictwa budów do przestrzegania zasady wyodrębniania w fakturach przejściowych i ostatecznych wartości produkcji podwykonawców.

§ 5. Główni księgowi zjednoczeń wyznaczą pracowników, upoważnionych do wypełniania wzoru analizy, odpowiedzialnych za jego prawidłowość i terminowość.

§ 6. Termin dostarczenia przez dział księgowości wypełnionego wzoru analizy kierownictwu budów ustala się na 20-go każdego miesiąca za miesiąc ubiegły.

§ 7. Wszelkie zmiany w układzie wzoru analizy wymagają zgody Departamentu Księgowości.

Rozdział III.

Metoda analizy.

§ 8. Analizę kosztów i fakturowej wartości produkcji przeprowadza się w przekroju poszczególnych obiektów budowlanych na podstawie danych wzoru, o którym mowa w rozdz. II.

§ 9. Analiza powinna objąć całokształt działalności kierownictwa budów w zakresie kształtowania się kosztów poszczególnych obiektów budowlanych i fakturowania wykonanych robót. W szczególności powinna ona obejmować:

1) badanie prawidłowości zafakturowania w związku z stanem zaawansowania obiektu budowlanego,
2) badanie równomierności w czasie fakturowania przy jednoczesnym dociekaniu przyczyn wystawiania dużej ilości protokółów zastępczych na koniec okresu,
3) badanie ewentualnych różnic między wartością produkcji wg sprawozdania B-1 z danymi księgości — w związku z analiza struktury przerobu siłami własnymi,
4) analize kosztów w układzie kalkulacyjnym, która, uwzgledniajac faze produkcji, powinna wskazać stopień prawidłowości kształtowania się poszczególnych elementów kalkulacyjnych kosztów,
5) badanie prawidłowości kształtowania się fakturowej wartości produkcji podwykonawców, w stosunku do wysokości kosztu własnego tej produkcji.

§ 10. Analize przeprowadza się na specjalnych naradach, zwoływanych co miesiąc w terminie nie przekraczającym 10 dni od daty rozesłania wypełnionych przez księgowość wzorów analizy.

§ 11. Wyniki analizy powinny stanowić podstawę do polepszenia rezultatów ekonomicznej działalności budów. W tym celu dyrektorzy zjednoczeń wyznacza kierownikom budów konkretne, określone terminem zadania, zmierzające do usunięcia nieprawidłowości, ujawnionych na odprawach w toku analizy. Ponadto wyniki analizy należy wykorzystać do rozwinięcia nowych form współzawodnictwa w zakresie gospodarczej działalności budów.

W przypadkach jaskrawych odchyleń i nieprawidłowości, ujawnionych w analizie poszczególnych obiektów budowlanych dyrektor zjednoczenia powołuje zespół w celu orzeczenia tych nieprawidłowości na miejscu ich powstania.

§ 12. Kierownicy budów przekaża załogom produkcyjnym wyniki analizy w formie podstawowych postulatów i zadań na najbliższy okres.

ANALIZA KOSZTÓW I FAKTUROWE WARTOŚCI PRODUKCJI BUDOWLANEJ

na dzień . . . . 195 . . r.

BUDOWA Nr . . . Obiekt . . . . . .

Data rozpoczęcia . . . .

Wartość wg kosztorysu lub aktualnej tabeli elementów scalonych . . . . . .

% zaawansowania . . . . . .

Lp	TREŚĆ	Dane za okres od rozp. budowy do końca okresu sprawozdawczego		Dane za miesiąc sprawozdawczy	
I	Koszty BUDOWY a) koszty prod. siłami własnymi b) „ prod. podwykonawców				
II	WARTOŚĆ PRODUKCJI a) produkcja siłami własnymi b) „ podwykonawców				
III	WYNIK — AKUMULACJA a) na produkcji siłami własnymi b) „ podwykonawców				
	Wskaźnik % ogółem $\left(\frac{III \times 100}{II}\right)$				
	a) na prod. siłami własnymi $\left(\frac{IIa \times 100}{IIa}\right)$				
	b) na prod. podwykonawców $\left(\frac{IIIb \times 100}{IIb}\right)$				
IV	ANALIZA KOSZTÓW PRODUKCJI siłami własnymi		%		%
	Mat. bezpośrednie				
	Rob. „				
	Koszty sprzętu i mechanizmów				
	Inne koszty bezpośrednie				
	Razem				
	Narzut kosztów ogólnych %				
	Ogółem koszty		100		100

POROWNANIE WARTOŚCI PRODUKCJI Z B-1.

Wartość prod. siłami własnymi B-1 (kolumna 13) zł. . . . .
Wartość prod. „ „ wg księgowości zł. . . . .
Różnice do wyjaśnienia

Sporządził: Główny księgowy: Nacz. Inżynier:
Zestawił:

STRUKTURA

przerobu siłami własnymi.

Lp.	TREŚĆ	Wartość prod. od początku roku do końca m-ca sprawozdawczego	%	Wartość prod. m-ca sprawozdawczego	%
1	2	3	4	5	6
1	Wartość prod. siłami własnymi w tym a) faktury II-ej połowy m-ca b) protokóły za m-c bieżący		100		100

214.

ZARZĄDZENIE Nr 320
MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 12 grudnia 1953 r.

w sprawie operatywnego planowania przewozu ładunków i zdolności przewozowej taboru własnego.

(L. dz. CZT/1/3922/53)

W związku z zarządzeniem Nr 295 Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 12 października 1953 r. w sprawie operatywnego planowania przewozu ładunków, zarządza się, co następuje:

§ 1. Nakłada się na przedsiębiorstwa nadzorowane przez Centralne Zarządy: Budownictwa Miejskiego Robót Instalacyjnych, Robót Inżynieryjnych, Budownictwa Wojskowego, Zakładów Prefabrykacji, Sprzętu i Mechanizacji, oraz na Pełnomocnika Akcji Robót Rozbiórkowych obowiązek operatywnego planowania przewozu ładunków i zdolności przewozowej taboru własnego według trybu postępowania i terminów ustalonych w instrukcji, stanowiącej załącznik do zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego powołanego na wstępie.

§ 2. Dyrektorzy Centralnych Zarządów dopilnują wprowadzenia w życie instrukcji o planowaniu operatywnym oraz

opracowywania i przedkładania planów przez nadzorowane jednostki w terminach ustalonych w załączniku Nr 1 do wyżej powołanej instrukcji.

§ 3. Zgodnie z § 11 instrukcji Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, na wszystkich szczeblach organizacyjnych resortu całość prac koordynuje komórka planowania, która na równi z komórką transportu jest odpowiedzialna za opracowanie planu przewozu ładunków pod względem merytorycznym i cyfrowym.

§ 4. Upoważnia się Dyrektora Centralnego Zarządu Transportu do ustalania, zgodnie z § 13 instrukcji Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, szczegółowego trybu planowania operatywnego, obowiązującego przedsiębiorstwa resortu oraz Pełnomocnika Akcji Robót Rozbiórkowych.

§ 5. Dyrektor Centralnego Zarządu Transportu przedkładać mi będzie do zatwierdzenia, w ustalonych w instrukcji terminach, zbiorcze dla resortu kwartalne operatywne plany zdolności przewozowej taboru własnego.

§ 6. Miesięczne operatywne plany zdolności przewozowej taboru własnego Dyrektor Centralnego Zarządu Transportu zatwierdzać będzie we własnym zakresie.

§ 7. Ogólny nadzór nad stosowaniem w resorcie zasad instrukcji o planowaniu operatywnym, jak również nad przestrzeganiem terminów opracowania planów sprawować będzie Dyrektor Centralnego Zarządu Transportu Budownictwa Miejskiego.

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 12 grudnia 1953 r.

Minister R. Piotrowski

215.

ZARZĄDZENIE Nr 322 MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 12 grudnia 1953 r.

w sprawie zmiany zarządzenia Nr 73 z dnia 4 kwietnia 1953 r. o rejestracji i kontroli kosztów własnych zaopatrzenia oraz kosztów przewozów materiałów.

(L. dz. CZZ/21/40544/53)

W zarządzeniu Nr 73 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 4 kwietnia 1953 r. w sprawie rejestracji i kontroli kosztów własnych zaopatrzenia oraz kosztów przewozów materiałowych (Dz. Urz. Min. Bud. M. i O. Nr 6, poz. 70) wprowadza się następujące zmiany:

§ 1. 1. Uchyla się instrukcję w sprawie rejestracji i kontroli kosztów własnych zaopatrzenia materiałowego, stanowiącą załącznik Nr 1 do zarządzenia Nr 73 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli.

2. Jednocześnie wprowadza się instrukcję w sprawie rejestracji i kontroli kosztów własnych zaopatrzenia materiałowego, stanowiącą załącznik do zarządzenia.

§ 2. W § 6 ust. 2 instrukcji w sprawie ewidencjonowania i kontroli kosztów przewozów materiałowych, stanowiącej załącznik Nr 2 do zarządzenia Nr 73 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli skreśla się ostatnie zdanie o brzmieniu: „160/4/3 — wtórne przewozy materiałów gospodarczo nieuzasadnione — nieusprawiedliwione" i wprowadza się nowe zdanie o brzmieniu: „Koszty wtórnych przewozów materiałów gospodarczo nieuzasadnionych — nieusprawiedliwionych — obciążają osoby odpowiedzialne za te przewozy".

§ 3. Odmiennie od zasad ustalonych w instrukcji stanowiącej załącznik do zarządzenia:

1. Działy zaopatrzenia w centralnych zarządach budownictwa miejskiego prześlą arkusze zbiorcze analizy kosztów zaopatrzenia materiałowego za I, II i III kwartał 1953 r. po 1 egzemplarzu do Centralnego Zarządu Zaopatrzenia Budownictwa Miejskiego, Departamentu Planowania i Departamentu Księgowości — w terminie do dnia 31 grudnia 1953 r.
2. Arkusze zbiorcze za rok 1953 należy przesłać do jednostek organizacyjnych, o których mowa w ust. 1 w terminie do dnia 31 marca 1954 r.

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 15 grudnia 1953 r.

Minister R. Piotrowski

Załącznik do zarządzenia Nr 322 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 12 grudnia 1953 r.

INSTRUKCJA

w sprawie rejestracji i kontroli kosztów własnych zaopatrzenia materiałowego.

(L. dz. CZZ/21/2064/53)

I. Rejestracja kosztów zaopatrzenia materiałowego.

§ 1. Koszty związane z zaopatrzeniem materiałowym są ewidencjonowane w księgowości na koncie syntetycznym 160 „Koszty zaopatrzenia materiałowego" i na kontach analitycznych 160/-1-160/5, które obejmują:

Konto 160/1 — „Koszty utrzymania komórek zaopatrzenia" — powinny być rozbite i nadal ewidencjonowane na dodatkowo założonych kontach analitycznych:

Konto 160/1/1 — a) płace komórek zaopatrzenia, działów, sekcji, referatów,
b) narzuty na wyżej wymienione płace,
c) koszty delegacji pracowników zaopatrzenia.

Konto 160/1/2 — postojowe (osiowe).

Konto 160/2 — „Koszty utrzymania magazynów":

a) płace podstawowe i uzupełniające magazynierów, robotników zatrudnionych przy przyjmowaniu, składowaniu i wydawaniu materiałów, robotników zatrudnionych na placu magazynu, przy pracach porządkowych, ręcznym transporcie materiałów, dozorców oraz stałej służby przeciwpożarowej przy magazynach i straży przemysłowej,
b) narzuty na w/w płace,
c) amortyzację oraz koszty konserwacji i remontów bieżących budynków i urządzeń magazynowych i bocznic kolejowych,
d) czynsze dzierżawne budynków magazynowych i bocznic kolejowych,
e) ubezpieczenie magazynów i składów oraz zapasów materiałowych,
f) koszty transportu wewnętrznego, samochodowego lub konnego w ramach jednego magazynu lub placu magazynowego,
g) inne koszty, związane z utrzymaniem magazynów.

Konto 160/3 — „Ubytki i manka niezawinione".
Straty na materiałach z tytułu niezawinionych ubytków i mank, powstałe przy transporcie i przechowaniu materiałów. (Przeniesione z konta 081 — „Manka, ubytki i straty niezawinione").

Konto 160/4 — „Koszty wewnętrznych przewozów materiałowych".
Koszty transportu, płace oraz narzuty na nie, robotników zatrudnionych w związku z przewozami materiałów, stanowiące koszty zaopatrzenia materiałowego — powinny być rozbite i nadal ewidencjonowane na dodatkowo założonych kontach analitycznych:

Konto 160/4/1 — koszty wewnętrznych przewozów materiałów gospodarczo-uzasadnionych,

Konto 160/4/2 — koszty wtórnych przewozów materiałów gospodarczo-nieuzasadnionych - usprawiedliwionych.

Koszty wtórnych przewozów materiałów gospodarczo nieuzasadnionych — nieusprawiedliwionych — obciążają konta osób odpowiedzialnych za te przewozy.

Kwalifikację wtórnych przewozów ustala „Instrukcja w sprawie ewidencjonowania i kontroli kosztów przewozów materiałowych" stanowiąca załącznik Nr 2 do zarządzenia Ministra Nr 73 z dnia 4 kwietnia 1953 roku.

Konto 160/5 — „Narzuty jednostek zaopatrzenia".
Koszty utrzymania jednostek zaopatrzenia, utrzymujących się z narzutu.

§ 2. Koszty związane z zakupem i dostarczeniem materiałów z magazynu dostawcy do pierwszego miejsca składowania w magazynie lub na placu budowy przedsiębiorstw — są ewidencjonowane na koncie: 121/2 — „Koszty zakupu".

które obejmują koszty transportu obcego i własnego, koszty załadunku i wyładunku, ubezpieczenia, spedycji, konwoju, analizy i prób, dokonywanych przed przyjęciem materiału, koszty opakowań zwrotnych, koszty opakowań dla dostawcy nie przedstawiających wartości.

II. **Kontrola i analiza kosztów własnych zaopatrzenia materiałowego.**

§ 3 Działy zaopatrzenia prowadzić będą kontrolę i analizę kosztów własnych zaopatrzenia i kosztów zakupu materiałów zaewidencjonowanych w księgowości, w podziale na w/w konta 160/1 — 160/5 i 121/2.

§ 4. Działy księgowości po zakończeniu każdego kwartału, najpóźniej do dnia 15-go miesiąca następnego po kwartale sprawozdawczym, przekażą do działów zaopatrzenia następujące dane:

a) wysokość rzeczywiście poniesionych kosztów zaewidencjonowanych na poszczególnych kontach: 160/1/1, 160/1/2, 160/2, 160/3, 160/4/1, 160/4/2, 160/5 oraz 121/2,
b) wartość wszystkich materiałów zużytych w kwartale sprawozdawczym,
c) normatyw wartościowy zapasów materiałowych wg wniosków kredytowych, z uwzględnieniem ewent. zmiany normatywu, wynikającej z planów operatywnych oraz wartości przejściowych zapasów ponadnormatywnych gospodarczo uzasadnionych.

§ 5. Na podstawie danych, otrzymanych z działów księgowości, działy zaopatrzenia przeprowadzą analizę kosztów zaopatrzenia materiałowego na formularzu, stanowiącym załącznik do instrukcji.

§ 6. Egzemplarz karty analizy kosztów zaopatrzenia materiałowego, sporządzonej na szczeblu przedsiębiorstw, przesłany zostanie w terminie do dnia 25-go miesiąca następnego po kwartale sprawozdawczym do działu zaopatrzenia właściwego nadzorującego centralnego zarządu budownictwa miejskiego.

§ 7. Arkusz zbiorczy analizy kosztów zaopatrzenia materiałowego, zestawiony przez działy zaopatrzenia centralnych zarządów budownictwa miejskiego, na podstawie danych, otrzymanych z nadzorowanych przedsiębiorstw — otrzymują w terminie do dnia 5-go drugiego miesiąca po kwartale sprawozdawczym — 1 egzemplarz — Centralny Zarząd Zaopatrzenia Budownictwa Miejskiego, 1 egzemplarz — Departament Księgowości i 1 egzemplarz — Departament Planowania.

KARTA ANALIZY KOSZTÓW ZAOPATRZENIA MATERIAŁOWEGO

za kwartał . . . . 195... r.

I. Wartość materiałów zużytych w kwartale sprawozdawczym. . . . . tys. zł.
II. Normatywy zapasu materiałów na koniec kwartału sprawozdawczego. . . . . „ „
III. Razem I + II. . . . . tys. zł.
IV. Przerób w kwartale sprawozdawczym. . . . . tys. zł.

	160/1/1	160/1/2	160/2	160/3	160/4/1	160/4/2	160/4/1 + 160/4/2	160/5	Razem 1—7	121/2	Razem 9+10
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
A. Koszty planowane Struktura											100 %
B. Koszty rzeczywiste Struktura											100 %
C. Stosunek $\frac{B.100}{A}$											
D. Stosunek $\frac{B.100}{III}$											
E. Stosunek $\frac{B.100}{IV}$											

Przykład:

I. — 15.000 tys. zł.
II. — 9.000 „ „
III. — 24.000 „ „
IV. — 37.500 „ „

A/10 — 3.000 tys. zł.
B/10 — 3.600 „ „
C/10 — $\frac{3.600.100}{3.000}$ — 120%
D/10 — $\frac{3.600.100}{24.000}$ — 15%
E/10 — $\frac{3.600.100}{37.500}$ — 9,87%

Objaśnienia do „Karty analizy kosztów zaopatrzenia materiałowego".

I. — Wartość wszystkich materiałów zużytych w kwartale sprawozdawczym — rozchód na zużycie zaewidencjonowany na kontach 123, 125, 126, 127, 128/9.

II. — Normatyw wartościowy zapasów wszystkich materiałów na koniec kwartału sprawozdawczego według wniosku kredytowego.

III. — Nie wymaga wyjaśnień.

A. — Koszty planowane na kwartał sprawozdawczy powinny być przenoszone ze wzorów, ustalonych dla 1953 r., BK pom. 5. Z rocznego planu kosztów zaopatrzenia i składowania i BK pom. 1b — z rocznego planu kosztów zakupu. Struktura. — Stosunek procentowy grup kosztów, przyjmując sumę rubryki 11 — za 100. Koszty planowane dla kont analitycznych — 160/1/1 i 160/1/2 oraz 160/4/1, 160/4/2 — powinny być wykazywane w łącznych kwotach, do czasu wprowadzenia tych elementów do arkuszy planu rocznego.

B. — Koszty rzeczywiste zaewidencjonowane na kontach: 160/1/1, 160/1/2, 160/2, 160/3 160/4/1, 160/4/2, 160/5 oraz na koncie 121/2. Struktura. Stosunek procentowy grup kosztów, przyjmując sumę z rubryki 11-ej za 100.

C. — Stosunek kosztów rzeczywiście poniesionych do planowanych w procencie.

D. — Stosunek kosztów rzeczywistych poniesionych do wartości zużytych materiałów + normatyw wartościowy w %.

E. — **Stosunek kosztów rzeczywiście poniesionych do przerobu za kwartał sprawozdawczy.**

216.

ZARZĄDZENIE Nr 326

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 17 grudnia 1953 r.

w sprawie ustalenia organizacji zaocznego szkolenia zawodowego w resorcie Ministra Budownictwa Miast i Osiedli.

(L. dz. G.M./3/9181/53)

W związku z postanowieniami uchwały Nr 604/53 Prezydium Rządu z dnia 12 sierpnia 1953 r. w sprawie zmian w organizacji zaocznego szkolenia zawodowego (zwanej dalej „uchwałą") zarządza się, co następuje:

§ 1. Przekazany Ministerstwu Budownictwa Miast i Osiedli w wykonaniu postanowień części II, ust. 2 uchwały Wydział Zaocznego Szkolenia Zawodowego Nr 013, działający dotychczas przy Technikum Budowlanym dla pracujących przy ul. Złotej Nr 58 w W-wie, zgodnie z przepisami zarządzenia Prezesa Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego z dnia 30 listopada 1952 r. (Nr IV.0-4317/52) i zarządzenia Nr 41 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 4 marca 1953 r. (L. dz. D.XIV/412/1518/53), przekształca się w „Technikum Budowlane Zaoczne Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli w Warszawie przy ul. Złotej Nr 58".

§ 2. Pozostałe wydziały zaocznego szkolenia zawodowego przekazane Ministerstwu Budownictwa Miast i Osiedli w wykonaniu zacytowanego w § 1 postanowienia uchwały, działające dotychczas zgodnie z zacytowanymi w § 1 przepisami przy technikach Budowlanych dla pracujących w Poznaniu (Nr 042), w Gdańsku (Nr 112), w Szczecinie (Nr 132) i we Wrocławiu (Nr 152) włącza się w zakresie kierownictwa pedagogicznego i administracyjno-gospodarczego do techników, przy których zostały utworzone.

§ 3. Utworzonemu w wykonaniu przepisu § 1 Technikum Budowlanemu Zaocznemu nadaje się w stosunku do wydziałów zaocznego szkolenia zawodowego wymiennionych w § 2 uprawnienia technikum bazowego w rozumieniu części II ust. 2 uchwały.

§ 4. Dyrektor Centralnego Zarządu Szkolenia Zawodowego przeprowadzi w organizacji szkolenia zawodowego odpowiednie zmiany wewnętrzne, konieczne do wykonania poprzednich paragrafów zarządzenia.

§ 5. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 października 1953 r.

Minister R. Piotrowski

217.

OKÓLNIK Nr 74

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 14 grudnia 1953 r.

w sprawie trybu przeprowadzania korekty miesięcznych planów produkcyjnych Zjednoczeń Budownictwa Miejskiego.

(L. dz. D.I/3/6861/53)

Stwierdzono, że między miesięcznymi planami Zjednoczeń Budownictwa Miejskiego (Z.B.M.) w zakrese budownictwa mieszkaniowego Centralnego Zarządu Budowy Miast i Osiedli „ZOR", a planami Dyrekcji Budowy Osiedli Robotniczych (DBOR) występują często rozbieżności na skutek urealniania planów miesięcznych Z.B.M. bez uzgodnienia ich z DBOR-ami.

W celu zapobieżenia powstawaniu takich rozbieżności, poleca się, co następuje:

1. Wszelkie wnioski o urealnienie planów miesięcznych ZBM należy opracowywać po dokonaniu uzgodnień z zainteresowanymi inwestorami, a w zakresie budownictwa „ZOR" po uzyskaniu wyrażonej na piśmie zgody właściwej DBOR.
2. Zatwierdzoną stosownie do zarządzenia Nr 126 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 13 października 1951 r. w sprawie trybu przeprowadzenia korekty planów miesięcznych ustalonych w planie kwartalnym (Dz. Urz. Min. Bud. M. i O. Nr 14, poz. 132) korektę planów miesięcznych ZBM obowiązane są niezwłocznie podawać do wiadomości właściwej DBOR.
3. Za wykonanie okólnika odpowiedzialni są dyrektorzy centralnych zarządów i zjednoczeń budownictwa miejskiego.
4. Okólnik wchodzi w życie z dniem 15 grudnia 1953 r.

Minister R. Piotrowski

218.

PISMO OKÓLNE Nr 121

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 9 grudnia 1953 r.

w sprawie księgowej ewidencji i kontroli zafakturowania robót budowlanych.

(L. dz. D.VI/1/2818/53)

W celu przeprowadzenia w r 1954 właściwej ewidencji w księgowości zafakturowania robót budowlanych oraz w celu wzmacniania kontroli księgowej w zakresie prawidłowości wystawiania faktur i protokółów zastępczych, ujętych w sprawozdaniu z wykonania planu produkcji podstawowej B-1 — ustala się, co następuje:

1. Wprowadza się do branżowego planu kont dla przedsiębiorstw budowlano-montażowych następujący podział analityczny konta 191/1 „Sprzedaż robót — roboty budowlane":
   191/1/1 „Sprzedaż robót wykonanych własnymi siłami",
   191/1/2 „Sprzedaż robót podwykonawców".

   Konto 191/1/1 „Sprzedaż robót wykonanych własnymi siłami" — obciąża się za rzeczywisty koszt sprzedanych robót wykonanych własnymi siłami (w korespondencji z kontem 151).

   Na stronie Ct tego konta należy księgować wezwania płatnicze wraz z fakturami za roboty budowlane w części dotyczącej robót wykonanych własnymi siłami.

   Konto 191/1/2 „Sprzedaż robót podwykonawców" — po stronie Dt przeznaczone jest do ewidencjonowania faktur lub wezwań do zapłaty podwykonawców.

   Na stronie Ct tego konta należy ewidencjonować wezwania płatnicze wraz z fakturami za roboty budowlane w części dotyczącej robót podwykonawców.

   W związku z koniecznością zachowania czystości księgowań po obydwu stronach w/w kont należy stosować ściśle zasadę korygowania zapisów (zmniejszenia) w formie czerwonych stron.
2. Działy księgowości dopilnują przestrzegania przez piony techniczne zasady wyodrębniania w fakturach przejściowych i końcowych na odwrotnej stronie — kwot, dotyczących produkcji poszczególnych podwykonawców.
3. Działy księgowo-finansowe obowiązane są do konfrontowania faktur podwykonawców z fakturami, wystawionymi dla zleceniodawcy przez przedsiębiorstwo. Ma to na celu ustalenie wartości niefakturowanych robót podwykonawców oraz uchwycenie wszelkich rozbieżności, które podlegają wyjaśnieniu, reklamacji i sprostowaniu.
4. Główny księgowy stwierdza podpis prawidłowość sum zawartych w sprawozdaniu z wykonania planu produkcj podstawowej B-1.
   Wszelkie rozbieżności między księgowością, a sprawozdaniem B-1 główny księgowy wykazuje na odwrotnej stronie sprawozdania.
5. Ustala się następujący sposób porównania sprawozdania B-1 z księgowością za okres od początku roku do końca miesiąca sprawozdawczego:
   1) Ct konta 191/1/ „Sprzedaż robót wykonanych siłami własnymi",
   2) minus faktury za roboty wykonane własnymi siłami przed 1.I. ubiegłego roku, księgowane w roku bieżącym na koncie 191/1/1,
   3) plus faktury nie wysłane na inkaso, w okresie sprawazdawczym, w części dotyczącej sprzedaży robót wykonanych własnymi siłami,
   4) plus protokóły zastępcze, w części dotyczącej robót wykonanych własnymi siłami — wg stanu na koniec miesiąca sprawozdawczego,
   5) plus 1% od wartości faktur wystawionych od początku roku za roboty, wykonywane przez przedsiębiorstwo w charakterze podwykonawcy,
   6) plus wartość materiałów zleceniodawcy — zużytych na produkcję wykonaną własnymi siłami.

Razem fakturowa wartość produkcji budowlanej wykonanej własnymi siłami.

Wartość ta powinna być zgodna z sumą kolumny 13-ej sprawozdania B-1

6. Do czasu wydania i zaopatrzenia się przedsiębiorstw w nowe skorygowane formularze sprawozdawczości okresowej — zestawienie zamieszczone na drugiej stronie wzoru B-23, „Sprawozdanie z wykonania planu sprzedaży" należy wypełniać w poszczególnych pozycjach trzema sumami uwzględniającymi:
   1) wartość produkcji ogółem (jak dotychczas),
   2) „ produkcji podwykonawców,
   3) „ produkcji siłami własnymi.

Jeśli chodzi o wartość produkcji siłami własnymi, to sposób wypełniania wzoru jest analogiczny jak sposób wyliczania wartości produkcji siłami własnymi, podany w ust. 5 pisma okólnego — z tym, że l.p. 1 do 3 stanowi sumę Ct konta 191/1/1, rozbitą na pierwotną wartość fakturową i wartości zmniejszające i zwiększające tę wartość. L.p. 9 „Ogółem" w części: „wartość produkcji siłami własnymi" będzie wykazywała wartość produkcji siłami własnymi od początku roku do końca kwartału sprawozdawczego; wartość ta powinna być zgodna z sumą wykazaną w kol. 13-ej sprawozdania B-1 za ten sam okres, pomniejszona o wartość materiałów zleceniodawcy.

7. Przepisy ust. 1 — 5 pisma w części ustalającej zasady ewidencji księgowej sprzedaży w rozbiciu na podwykonawców i siły własne obowiązuje od 1 stycznia 1954 r.

Wyprowadzenie przerobu siłami własnymi w roku bieżącym należy przeprowadzać wg zasad ustalonych pismem okólnym Departamentu Księgowości z dnia 21.VI.53 r. L. dz. D.VI/1/1825/53 z tym, że zwraca się specjalną uwagę na konieczność wyodrębniania z pozycji robót zafakturowanych, a nie sprzedanych wartości robót siłami własnymi. Jednocześnie wyodrębnianie takie obowiązuje „Sprawozdanie z wykonania planu sprzedaży" wzoru B-23 druga strona zgodnie z wytycznymi ust. 6.

8. Zarząd Budowlanych Przedsiębiorstw Powiatowych dostosuje nomenklaturę księgową pisma okólnego do nomenklatury branżowego planu kont dla państwowych przedsiębiorstw budowlanych.

p.o. Dyrektor Departamentu **J. Kubiszewski**

219.

PISMO OKÓLNE 120

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 7 grudnia 1953 r.

w sprawie uzgadniania wykładni przepisów dotyczących kosztorysów, cen i umów wykonawstwa

(L. dz. GM/2/11484/53)

Gabinet Ministra zawiadamia o poleceniu Obywatela Ministra, zobowiązującym Centralne Zarządy i zainteresowane Departamenty do zwracania się do Samodzielnego Wydziału Kosztorysów, Cen i Umów o wyjaśnienia, opinie i wskazówki w sprawie prawidłowego stosowania przepisów dotyczących kosztorysów, cen i umów o wykonawstwo budowlane. W przypadku różnicy zdań opinia Samodzielnego Wydziału Kosztorysów, Cen i Umów, uzgodniona z Gabinetem Ministra — Wydział Prawny — jest obowiązującą wytyczną dla zainteresowanych stron.

Zaznacza się, że powyższe polecenie nie zmienia zakresu działania Gabinetu Ministra, do którego należy nadal czuwanie nad stosowaniem w resorcie właściwej wykładni przepisów w ogóle, a w tym również przepisów dotyczących zawierania umów, oraz sporów umownych, wymagających postępowania arbitrażowego.

V-Dyrektor Gabinetu Mgr **Z. Wachowski**

220.

PISMO OKÓLNE Nr 122

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 10 grudnia 1953 r.

w sprawie pokrywania kosztów związanych z kontrolą i sprawdzaniem przewodów dymowych, spalinowych i wentylacyjnych.

(L. dz. SWKCM/357/53)

W celu ujednolicenia praktyki na odcinku rozliczeń z tytułu kosztów powstałych z wiązku z kontrolą i sprawdzaniem przewodów dymowych, spalinowych i wentylacyjnych dokonywanymi zgodnie z przepisami instrukcji stanowiącej załącznik Nr 4 do zarządzenia Nr 243 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dn. 16 września 1953 r. w sprawie projektowania, wykonywania i sprawdzania przewodów dymowych, spalinowych i wentylacyjnych w budownictwie ogólnym (Dz. Urz. Min. Bud. M. i O. Nr 17, poz. 159 — wyjaśnia się, co następuje:

1. Koszty powstałe w związku z przeprowadzeniem oględzin przewodów, o których mowa w ust. 3 instrukcji cytowanej we wstępie pokrywa wykonawca z własnych środków obrotowych bez prawa zwrotu tych kosztów przez zamawiającego.
2. Koszty powstałe w związku z przeprowadzeniem komisyjnej kontroli komisyjnego sprawdzenia przewodów, o których mowa w ust. 1 instrukcji cytowanej we wstępie, pokrywa wykonawca lub zamawiający zgodnie z postanowieniem § 58 „Tymczasowych Warunków Umownych" stanowiących załącznik Nr 7 do zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 11 stycznia 1952 r. (Monitor Polski Nr A-5, poz. 53.

Jednocześnie anuluje się pismo Ministerstwa z dnia 28 września 1953 r. L. dz. SWKCU/357/53 skierowane do Centralnego Zarządu Budowy Miast i Osiedli „ZOR" w sprawie kosztów z tytułu kontroli przewodów kominowych i wentylacyjnych.

Naczelnik Samodzielnego Wydziału Inż. **Fr. Brzeski**

221.

PISMO OKÓLNE Nr 126

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 22 grudnia 1953 r.

w sprawie zmiany pisma okólnego Nr 106 Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli o zwalczaniu kradzieży odzieży ochronnej.

(L. dz GM/2/10255/9-14/53)

W piśmie okólnym Nr 106 z dnia 3 listopada 1953 r. w sprawie zwalczania kradzieży odzieży ochronnej (Dz. Urz. Min. Bud. M. i O. Nr 20, poz. 195) wprowadza się następującą zmianę:

W ust. 3 wprowadza się pkt. 3 o brzmieniu:

„3) W odniesieniach kierowanych do organów prokuratorskich należy podać szacunkową wartość skradzionej oddzieży, z uwzględnieniem stopnia zużycia, ustalonego na podstawie obowiązującego czasokresu użytkowania".

Powyższe ma na celu ułatwienie organom prokuratorskim w ustaleniu właściwej klasyfikacji czynu (w zależności od wartości skradzionego przedmiotu).

p.o. V-Dyrektor Gabinetu Ministra **Z. Wachowski**

KOMUNIKAT I

W Monitorze Polskim ogłoszono:

W Nr A-104 z 21.XI.1953 r. poz. 1400 uchwałę Prezydium Rządu 824 z 2.XI.53 r. zmieniającą uchwałę z 12.IX.53 r. w sprawie usprawnienia gospodarki kruszywem naturalnym i jego przewozów drogą kolejową.

Poz. 1401 zarządzenie Przewodniczącego P.K.P.G. z 7.XI. 1953 r. w sprawie ograniczenia stosowania wyrobów ze stali walcowej.

W Nr A-105 z 24.XI.1953 r. poz. 1415 zarządzenie Ministra Finansów z 3.XI.1953 r. w sprawie różnic kasowych powstałych przy wykonywaniu funkcji kasowych przez jednostki budżetowe.

W Nr A-106 z 28.XI.1953 r. poz. 1424 uchwałę Rady Ministrów Nr 699 z 24.IX.1953 r. w sprawie opłat elektryfikacyjnych pobieranych w 1953 r. przy powszechnej elektryfikacji.

Poz. 1426 zarządzenie Przewodniczącego PKPG z 16.XI. 1953 r. w sprawie zagospodarowania zbędnych obrabiarek do metali i drewna, ciągników, maszyn i narzędzi rolniczych oraz maszyn, urządzeń i sprzętu do robót budowlanych i montażowych.

Poz. 1427 zarządzenie Ministra Finansów z 31.X.1953 r. w sprawie terminów złożenia rocznych sprawozdań finansowych za rok 1953.

Poz. 1429 pismo okólne Nr 30 Szefa Urzędu Rady Ministrów z 10.XI.1953 r. w sprawie tymczasowego regulaminu premiowania maszynistek.

W Nr A-107, poz. 1432 zarządzenie Przewodniczącego PKPG z 18.XI.53 r w sprawie zakazu wywożenia koleją kruszywa naturalnego poza granicę niektórych województw.

Poz. 1441 okólnik Ministra Finansów z 7.XI.1953 r. w sprawie pobierania przez jednostki budżetowe gotówki z placówek pocztowych

KOMUNIKAT II

Wydane zostały, a nie są ogłoszone w Dzienniku Urzędowym następujące akty normatywne:

Zarządzenie Ministra Nr 310
z 24.XI.1953 r. L. dz. D.V/3/1408 w sprawie zaktualizowania wysokości sum ubezpieczenia w zawartych umowach ubezpieczenia od ognia.

Zarządzenie Ministra Nr 311
z 28.XI.1953 r. L. dz. D.IX/200/30/53 w sprawie wysortowania tarcicy iglastej nieobrzynanej o cechach tarcicy lotniczej i zapasów przedsiębiorstw.

Zarządzenie Ministra Nr 313
z 20.XI.53 r. L dz. D.II/3/7499/53 w sprawie ostatecznego usunięcia usterek i wad na budowie I etapu Traktu Starej Warszawy.

Zarządzenie Ministra Nr 317
w sprawie powołania doraźnej Komisji do składania spraw związanych z Ośrodkiem Szkolenia Zawodowego w Mińsku Mazowieckim.

Zarządzenie Ministra Nr 319
z 9.XII.53 r. L. dz. GM/3/10992/53 w sprawie organizacji baz transportu.

Zarządzenie Ministra Nr 323
z 14.XII.53 r. L. dz. SWKC i U/117/53 zmieniające zarządzenie w sprawie kosztów dodatkowych z tytułu zatrudnienia robotników zamiejscowych (ogłoszone w Monitorze Polskim).

Zarządzenie Ministra Nr 324
z 14.XII.1953 r. L. dz. D.I/2/6966/53 w sprawie wprowadzenia wskaźników przeliczeniowych dla ustalenia wysokości przerobów na budowie Pałacu Kultury i Nauki im. Józefa Stalina w Warszawie.

Zarządzenie Ministra Budownictwa Miast i Osiedli, Ministra Budownictwa Przemysłowego i Ministra Gospodarki Komunalnej
z 25.XI.1953 r w sprawie wprowadzenia w życie instrukcji tymczasowej o stosowaniu cementu, azbestocementu i ścinków folii aluminiowej oraz innych odpadków aluminiowych do uszczelniania połączeń rur wodociągowych.

Zarządzenie Ministra Budownictwa Miast i Osiedli, Ministra Budownictwa Przemysłowego i Ministra Pracy i Opieki Społecznej
z 8.XII.1953 r. w sprawie zmiany przepisów dotyczących przestrzegania warunków bezpieczeństwa i higieny przy robotach budowlanych.

Okólnik Ministra Nr 72
z 4.XII.1953 r. L. dz. GM/2/8764/53 w sprawie stosowania projektów instrukcji dotyczących ustalenia zasobów złóż.

Okólnik Ministra Nr 73
z 7.XII.1953 r. L. dz. D.VIII/3/5610/53 w sprawie ogrzewania budynków jednostek organizacyjnych resortu Ministra Budownictwa Miast i Osiedli.

Pismo okólne Ministra Nr 117
z 28.XI.1953 r. L. dz. C.Z.B.Proj./4931/53 w sprawie uwzględnienia wymagań bezpieczeństwa i higieny pracy w opracowywanej dokumentacji technicznej.

Pismo okólne Ministerstwa Nr 118
z 5.XII.1953 r. L. dz. D.VII/7/11863/53 w sprawie warunków bezpieczeństwa i higieny pracy w okresie zimowym.

Pismo okólne Ministerstwa Nr 119
z 5.XII.53 r. L. dz. D.XIII/3/8346/53 w sprawie wynagradzania zakładowych kierowników praktyk.

Redakcja i Administracja: Ministerstwo Budownictwa Miast i Osiedli, Warszawa, Plac Dzierżyńskiego 3/5.

Warunki prenumeraty Dziennika Urzędowego Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli — prenumerata roczna — 36 zł. Cena pojedyńczych egzemplarzy wskazana na każdym egzemplarzu. Wpłacać należy do Narodowego Banku Polskiego V oddział miejski Warszawa Rachunek Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli Nr 378 — 412 — 18 część 25, dział 5, rozdział 17 wpływy z wydawnictw. —

2 zł 50 gr

Drukarnia Akcydensowa, W-wa, Tamka 3. 4.000. Zam. 3084 z dnia 28.XII.53. Podpisano do druku 18.I.54. Druk. ukończono 20.I.54. Obj. 1¼ ark. druku. Pap. druk. sat. kl. VII, A1/60 g. 5-B-10380.

ODBIORCA:

Opłata uiszczona ryczałtem.